

Getuigenissen van onze leden Nele Vangheluwe en Marceline Colpaert

*Deze maand richten we de blik op Afrika, met verhalen van twee leden van **Rotary Club Gent** die er regelmatig actief zijn.*

***Nele Vangheluwe**, spoedarts, combineert haar werk op de spoedafdeling met missies voor **Artsen zonder Vakantie**.*

***Marceline Colpaert** heeft een bijzondere band met **Benin** en steunt daar verschillende projecten.*

Hier vinden jullie enkele foto's en getuigenissen die zij naar ons stuurden.

Getuigenis van Nele

“Van 8 maart tot 30 maart ga ik op missie in **Burundi**. Ik zal er werken in twee ziekenhuizen : het ziekenhuis van Cibitoké en het ziekenhuis van Kirundo.

Als spoedarts zal ik samen met de lokale zorgverleners de spoeddiensten uitbouwen. Enabel, de Burundese overheid en **Artsen Zonder Vakantie** wensen in de 2 provincies kwaliteitsvolle spoedeisende zorg uit te bouwen, voorzien van ambulances en bekwame spoeddiensten. Ik zal met hen samenwerken, opleiding geven waaraan zorgverleners van 6 verschillende ziekenhuizen zullen deelnemen.

Ik kijk ernaar uit om hen terug te zien want het is de tweede maal dat ik er voor Artsen Zonder Vakantie op missie ga. Zij zijn mijn helden.

Sinds meer dan 20 jaar werk ik als vrijwilliger voor Artsen Zonder Vakantie omdat ik volledig achter hun missie sta om in ziekenhuizen op hun vraag '*trajets de renforcement de capacité*' uit te bouwen zodat ze autonoom goede zorg kunnen verlenen. Ik bouwde samen met hen meerdere spoeddiensten in verschillende Afrikaanse landen uit.

Enkele foto's van de vorige missie van Nele in Burundi:

Nele Vangheluwe – Artsen Zonder Vakantie - Burundi

Getuigenis van Marceline

'Wanneer kom je eens mijn land bezoeken?'
Wat drijft iemand naar het Afrikaanse Benin ?

Het is een vraag die een Limburgse vriend pastoor ons herhaaldelijk stelde. Hij is de bezieler van een missie in zijn thuisland Benin en wist onze nieuwsgierigheid te prikkelen. Al jaren zet hij zijn schouders onder een project voor weeskinderen in Azlowissè – een arrondissement van Porto-Novo, de hoofdstad van Benin.

Een eerste bezoek in 2022 was ronduit overdonderend. Gedurende drie weken doorkruisten de kerkverantwoordelijke van Heusden -Zolder en ik samen met onze vriend, pastoor Ghislain Agognon, het land. We ontmoetten heel wat familieleden en gewone mensen, maar ook talrijke plaatselijke overheden.

We maakten kennis met een weeshuis in Azowlissè, met ziekenhuizen, scholen en straatkinderen. We ontmoetten groot en klein, straatarm en bevoorrecht en luisterden naar beklijvende verhalen, die ons nog lang zullen bijblijven. We kwamen in contact met de diepste armoede maar ook met ontluikende rijkdom en hoop.

De cultuurkoning van de vallei heette ons welkom in zijn stijlvolle woning en ontving ons met waardigheid en trots. We zagen gemeenschappen die op palen in lagunes wonen, kinderen van vijf en zes die dagelijks met een bootje naar school varen. We ontmoetten kloosterzusters en leken die samen een bakkerij uitbaten, bezochten het seminarie en voelden overal de kracht van verbondenheid.

Op markten krioelde het van leven. Hoofden - klein en groot - droegen evenwichtig gestapelde kronen van stokbroden, kleurrijke stoffen, fruit, groenten, borstels en zoveel meer. Marktkramers stonden her en der, hun koopwaar uitgestald in een levendig schouwspel van geuren en kleuren.

We ontdekten een land vol wegen van rode aarde die nog lang aan onze schoenzolen kleefden. Vandaag is het een land in volle ontwikkeling. Het is haast niet te geloven hoe sommige steden nauwelijks nog te herkennen zijn.

Onze missie bestond erin te helpen waar mogelijk, starten met de kleinsten: kinderen zonder ouders soms als vondeling achtergelaten in de struiken.

Het doel was hen fijne dagen te bezorgen en hen naast de dagelijkse levensbehoeften liefde, veiligheid, onderwijs en ondersteuning te bieden - dingen die ze zo hard missen. Samen eten, spelen, wandelen, muziek maken, zingen en dansen, begeleiding bij schoolwerk enz. hulp bij verzorging, overal waren handen tekort.

Een tweede project starten we op voor de Basisschool 'Epp Grand Jacquot Cotonou République du Bénin' in Fidjrossè, gelegen op 1km van de kust. Deze school leerden we in 2024 kennen door de ligging rechtover ons logement. Van het een kwam het ander, een leerkracht en de directie bleven contact houden en ondertussen starten we ook daar hulp op. De nood is groot aan een computer voor directie en leerkrachten, schrijfmateriaal en schriftjes voor kinderen die geen middelen hebben en daardoor geen les kunnen volgen zoals het hoort. Vorig jaar telde de school 200 leerlingen en dit jaar 302. Ik nam contact met de onderwijsdienst van het land om meer gegevens te krijgen daarover.

Kortom: het was een reis vol contrasten, maar bovenal een ontmoeting met veerkracht, waardigheid en levensvreugde.

Onze missie in februari 2026

Onze missie in Azowlissè, Benin, bracht ons in contact met de kleinsten van de samenleving: weeskinderen, straatkinderen en gezinnen in armoede. Gedurende twee weken ontdekten we de evolutie van een land in volle ontwikkeling, waar diepe armoede en ontluikende rijkdom naast elkaar bestaan. Samen met pastoor Ghislain Agognon en lokale medewerkers boden we de kinderen aandacht, liefde, veiligheid en onderwijs, begeleidden hen bij schoolwerk en deelden momenten van verzorging, spel muziek en vreugde. Overall waren er handen tekort, maar de veerkracht en levensvreugde van de gemeenschap lieten een onuitwisbare indruk achter.

Deze missie heeft ons diep geraakt, vooral de veerkracht, de levensvreugde en vastberadenheid van kinderen om vooruit te komen. Elk moment van gedeelde aandacht bracht hoop en maakte een verschil, hoe klein ook. Het was een herinnering dat echte hulp verder gaat dan materiële steun: het gaat om nabijheid, respect en verbinding. De ervaringen in Azowlissè blijven een inspiratiebron voor verder engagement, waarbij de kleinsten opnieuw centraal staan.

Marceline gind naar Benin in februari 2026